

Mia

Mia

Slovu šťastie prislúchajú v slovenčine dva významy. Šťastie ako vnútorný pocit blaženosti a šťastie ako nejaká priaznivá zhoda okolností. Niektoré jazyky však pochopili, že nie je šťastie ako šťastie, a teda dali každému šťastiu svoje vlastné slovo. V angličtine je to happiness pre stav spokojnosti a luck pre priaznivé okolnosti. Talian je felice, keď si vychutnáva kávičku počas pekného dňa so svojimi milovanými, no keď vyhrá v lotérii, tak je fortunato. Slovenčina má, bohužiaľ, jedno slovo pre oba významy, avšak je dôležité vnímať medzi nimi rozdiel. Teraz budem hovoriť o tom vnútornom šťastí, o teple, ktoré pociťujeme, keď je všetko v úplnom poriadku, keď si užívame život.

Pamätám si, že keď som bola malá, úsmev na tvári mi dokázalo vyčarovať čokoľvek. Doteraz mám v šuplíku odložený denník svojho šesťročného ja, ktoré považovalo za vrchol zábavy, keď jeho kamarát spieval v škole do zmisúku a pokúšal sa vlniť do rytmu svojich slov. Šťastie som vnímala ako zábavu. Časť zábavy som zažívala v škole so spolužiakmi, avšak väčšina sa odohrávala doma. Keď sme so sestrou kreslili pod stolom v obývačke na jeho spodnú časť všakovaké maľby a skúšali si na ňom naše budúce dospelácke podpisy, to bolo sranda. Až pokým nás teda rodičia neodhalili...

Ako som stárla, moje vnímanie šťastia sa trochu zmenilo. Stále do neho zapadala zábava, avšak pribudli k nemu aj zážitky. Začala som si uvedomovať, že som šťastnejšia na dovolenkách, lyžovačkách a iných zážitkových akciách. Takú radosť, čo som cítila pri jedení mrazenej pizze v Taliansku na dovolenke, to som nepociťovala len tak každý deň. Alebo keď som sa šinula dole zasneženým svahom na lyžiach v Rakúsku a nevnímala ten obrovský kameň pred sebou, ktorý aj to moje šťastie na chvíľu odohnal... To boli okamihy plné spokojnosti.

Samozrejme, že prišlo aj obdobie, kedy mi materiálne veci začali vytvárať teplo v hrudi, no neboli jeho jediným zdrojom. Ved' koho predsa nepoteší nejaký pekný darček? Aj keď som už dospelá, stále sa neviem každé Vianoce dočkať, kedy už konečne príde ten Ježiško. Stavila by som sa, že pri rozbaľovaní darčkov mám v očiach tie isté iskričky radosti, ktoré tam boli aj pred desiatimi rokmi.

Som vďačná, že som vekom nestratila schopnosť tešiť sa, ale že sa táto schopnosť ešte prehĺbila. Teraz nachádzam šťastie v maličkostiach. Keď si vychutnám dobre vychladenú čapovanú Kofolu, keď sedím v zápche vo svojom aute, keď konečne zasvieti slnko po dlhých daždivých dňoch, alebo keď naprší po dňoch plných sucha a

ja si môžem ísť poskákať do mlák. Všetky tieto všedné veci ma vedia spraviť šťastnou, no je tu jeden faktor, ktorý mi to šťastie aj vždy zaručí. Človek, ktorý tam všade bol. Človek, ktorý so mnou ležal na tej zemi a páchal nepovolenú činnosť, ktorý so mnou jedol mrazenú pizzu a hádal sa, kto bude mať posledný kúsok. Človek, ktorý sa smial na mojom lyžiarskom páde a tým mi naňho pomohol zabudnúť, ktorý je každý rok so mnou pod tým stromčekom, a ktorý si so mnou neváha ísť dať „čapáka“. Tento konkrétny človek ma sprevádza celým životom a s ním môžem robiť aj tú najnudnejšiu činnosť, no v srdci cítim pokoj.

Uvedomila som si, že šťastie dokáže byť premenlivé, raz ho v niečom nájdem, inokedy nie, no vždy tam je, keď tam je aj ona. Vďaka nej som felice, ale aj fortunata. Ona obsiahla významy oboch šťastí. Preto, keď sa ma niekto spýta, ako vnímam šťastie, v myšli sa mi zobrazia 3 písmená. Mia... Moja sestra...